

[Åksel Larsen.]

to partiers vælgere og mange vælgere derudover — har sin naturlige forklaring deri, at vi ikke nåede til enighed om alle de væsentlige spørgsmål, der måtte være enighed om, hvis der skulle være mening i en fælles regeringsdannelse. Til oplysning for hr. Poul Møller tjener imidlertid, at efter disse forhandlinger og med den ved valget skabte situation er det klart, at regeringen til meget væsentlige dele af sin politik vil være sikker på et flertal her i folketinget, og det glæder mig, hvis de konservative vil indrette sig herefter.

Det kan lyde, som om hr. Per Hækkerup gjorde sig skyldig i en misforståelse, da han sagde noget om, at vor — altså socialdemokratiets — politik uanset mandattabet vandt vælgernes tilslutning. Jeg tror, det skal tages med et gran salt. Det er nemlig en misforståelse, at det var socialdemokratiets hidtidige politik, men det var ganske vist socialdemokratiets bebudede politik og socialdemokratiets arbejdsprogram af 1961, der i høj grad vandt tilslutning. Det er også en misforståelse at tro, at socialistisk folkeparti nu har tilsluttet sig socialdemokratiets politik. Man behøver blot at se på grundtankerne i den skattereform, der nu under regeringens ledelse vil blive gennemført. Det vil da være klart for enhver, at den i alt væsentligt stemmer overens med den skattepolitik, socialistisk folkeparti, siden vi udsendte vort Elsehovedprogram i 1959, har foreslået og talt for, og som vi uddybede bl. a. i vor skattereformskitse i september 1965. Men det er ingen misforståelse, at den skattereform, der kommer, og som vi forhåbentlig får under tag i denne vinter, vil være i overensstemmelse med socialdemokratiets politiske arbejdsprogram af 1961. Det vil her som på andre områder vise sig, at vore to partier i fællesskab har fået flertal i folketinget, og at vi i fællesskab kan søge for, at der nu bliver gennemført en politik, som tjener folkets og landets tarv, og som har socialistisk sigte.

I den henseende vil jeg give min tilslutning til en udtalelse af hr. Per Hækkerup om, at valgresultatet vil betyde, at tempoet og omfanget af de nødvendige reformers gennemførelse vil blive fremskyndet og forøget.

Det er ikke hensigten, at vore to partiers

flertal skal diktere folketinget. Der er adgang for alle folketingets partier til at være med til forhandlingerne om alle spørgsmål, store som små, og sagligt at medvirke til de bedste løsninger. Man må dog gøre sig klart, at regeringens arbejdsvilkår ikke vil være så vanskelige, som de faktisk har været siden 1964, og man må gøre sig klart, at de firkantede forligs epoke i dansk politik er forbi, og at der er et flertal i folketinget, som vil blive benyttet, hvis det viser sig nødvendigt for at få det rette gennemført. Dermed har socialistisk folkeparti nået det første af de store mål, det satte sig ved oprettelsen for 8 år siden, og vi håber, at der herved er indledt et systemskifte, som i betydning tåler sammenligning med systemskiftet af 1901, og som åbner vej til et bedre og et rigere Danmark.

Hilmar Baunsgaard: Det er naturligt, at vi her i folketinget, første gang vi har debat af almen politisk karakter efter valget, kommer med kommentarer til valgresultatet, selv om jeg tror, at vi alle kan blive enige om, at vort grundlag for at gøre det i og for sig er meget spinkelt. Vi kan konstatere resultatet, og det har vi jo nu kunnet i et par uger. Og det eneste, man vel faktisk kan på dette tidspunkt, er at konstatere, at der er nogle, der tabte, som havde ventet at vinde. Og der er nogle, der tabte mere, end de havde ventet at tabe, og der er nogle, der vandt, og heriblandt vel også nogle, der vandt mere, end de havde ventet.

Jeg har bemærket, at man fra socialdemokratiets side både ved udtalelser fra statsministeren og i dag fra det ærede medlem hr. Per Hækkerup har haft travlt med at understrege, at valgets resultat først og fremmest var et borgerligt nederlag. Nu går det jo nok på et eller andet tidspunkt op for socialdemokratiet, at det faktisk var dem, der tabte 7 mandater. Jeg forstod på hr. Per Hækkerup, sådan som han talte i dag, at i valgresultatet var det mest betydningløse faktisk de 7 socialdemokratiske mandater, der blev tabt. Det var sådan, at det betød ikke rigtig noget. Det giver os efterhånden en fornemmelse af, at der er lidt rigtigt i påstanden om, at socialdemokratiet ikke behandler de afgående medlemmer særlig godt. Men de vanskeligheder, der rejser sig som følge af et sådant tab,